SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA DÁMASA RUIZ-JARABOJA COLOMERJA, predstavljeni 25. maja 2005[1]

I – Uvod

1. To vprašanje za predhodno odločanje zadeva blago, ki je bilo odpremljeno v tretjo državo, za katero so bile plačane ustrezne carinske in uvozne dajatve ter ki je bilo po nepovratni predelavi in povrnitvi teh dajatev kmalu ponovno vneseno v Skupnost; namen vprašanja je ugotoviti, ali je bil to dejanski „uvoz" v tretjo državo v smislu člena 17(3) Uredbe (EGS) št. 3665/87[2] in ali posledično to pomeni upravičenost do izvoznega nadomestila.

2. Najnovejša sodna praksa je sodba z dne 17. oktobra 2000 v zadevi Roquette Frères[3]. Vendar kot bom razložil pozneje, ta precedens ne velja za obravnavani primer.

II – Dejansko stanje in postopek v glavni stvari

3. Z odločbo z dne 1. februarja 1996 je Hauptzollamt Hamburg-Jonas, ki je pristojen za upravljanje plačil, plačanih iz naslova Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS) v Nemčiji, in je tožena stranka v postopku v glavni stvari, ugodil zahtevi družbe Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH (v nadaljevanju: Eichsfelder), ki deluje na področju predelave mesa in je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, za pridobitev diferencialnega izvoznega nadomestila v znesku 36.653,23 DEM (18.740,50 EUR) za pošiljko 20.135 kg govejega mesa brez kosti na Poljsko, takrat tretjo državo.

4. Kot dokaz za sprostitev blaga v prosti promet v namembni državi je tožeča stranka

1 — Jezik izvirnika: španščina.

2 — Uredba Komisije z dne 27. novembra 1987 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL L 351, str. 1) v različici, ki izhaja iz Uredbe Komisije (ES) št. 1384/95 z dne 19. junija 1995 o spremembi Uredbe št. 3665/87 predvsem glede prilagoditev, potrebnih zaradi izvajanja Sporazuma o kmetijstvu, sklenjenega na podlagi Urugvajskega kroga (UL L 134, str. 14).

3 — C-114/99, Recueil, str. I-8823.

v skladu s povezanimi določbami člena 16(1) in člena 18(1)(a) Uredbe št. 3665/87 predložila overjeni prepis carinskega dokumenta z dne 30. decembra 1995, ki dokazuje, da je prej prodala izvoženo meso družbi Appelt GmbHm s sedežem v Cottbusu (Nemčija).

5. Na podlagi poizvedb pristojne inšpekcijske službe Zollfahndungsamt Hannover so bila ugotovljena ta dejstva.

Na Poljskem je bilo goveje meso predelano v rulade tako, da so se skupaj skuhali rezina mesa, ena do dve rezini slanine, čebula, kumarice in gorčica. Te rulade so bile ponovno vnesene v Nemčijo in na podlagi pogodbe, ki so jo 3. oktobra 1995 sklenili Appelt GmbH (uvoznik) in dva druga poljska družabnika, so bile plačane običajne dajatve pri uvozu v Skupnost.

V skladu s členom 3(6) te pogodbe je 7. februarja 1996 eden od navedenih družabnikov zahteval povračilo plačanih carin ter svojemu zahtevku priložil potrdilo o plačilu in ustrezen izvozni dokument.

Carinski urad v Torunu (Poljska) je ugodil zahtevi za povračilo uvoznih dajatev.

6. Hauptzollamt je 27. oktobra 1999 zahteval povračilo prej odobrenega izvoznega nadomestila, saj naj bi poizvedbe poljske policije razkrile, da je bilo blago, ki je predmet tega spora, odpremljeno v Nemčijo po predelavi, predvideni v zgoraj navedeni pogodbi.

7. Tožeča stranka je vložila pritožbo zoper to odločbo z dopisom z dne 19. novembra 1999 in Hauptzollamt jo je z odločbo z dne 21. oktobra 2002 zavrnil kot neutemeljeno.

8. Tožba v sporu o glavni stvari, vložena 26. novembra 2002 pri predložitvenem sodišču, je vložena zoper zadnjenavedeno odločbo.

III – Vprašanje za predhodno odločanje

9. V teh okoliščinah je Finanzgericht Hamburg prekinilo odločanje in na podlagi

člena 234, tretji pododstavek, ES Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 17(3) Uredbe (EGS) št. 3665/87 v različici, ki izhaja iz Uredbe (ES) št. 1384/95, razlagati tako, da se proizvod šteje kot uvožen, če je po svoji sprostitvi v prosti promet v tretji državi bistveno predelan ali obdelan v smislu člena 24 Uredbe (ES) št. 2913/92 in ponovno izvožen v Skupnost ter so bile povrnjene in plačane običajne uvozne dajatve?“

IV – Zadevna ureditev Skupnosti

10. V členu 5(1) Uredbe št. 3665/87 je določeno:

„1. Diferencialno ali enotno nadomestilo se izplača samo, če je proizvod zapustil carinsko območje Skupnosti in če je bil uvožen, razen če se je zaradi višje sile pokvaril ali uničil pri prevozu, v tretjo državo in glede na okoliščine primera v določeno tretjo državo v dvanajstih mesecih po datumu sprejetja izvozne deklaracije,

(a) če obstaja resen dvom o dejanskem namembnem kraju proizvoda

ali

(b) če bi se zaradi razlike med zneskom nadomestila za izvoženi proizvod in zneskom uvoznih dajatev, ki za enak proizvod veljajo na datum sprejetja izvozne deklaracije, lahko proizvod ponovno uvozil v Skupnost.

[...]

Poleg tega lahko pristojni organi držav članic zahtevajo dodatna dokazila, ki na zanje sprejemljiv način dokazujejo, da je bil proizvod dejansko v nespremenjenem stanju dan na trg v tretji državi uvoza.“

11. Člen 16 Uredbe št. 3665/87 določa:

„1. Če se stopnja nadomestila razlikuje glede na namembni kraj, se nadomestila plačajo ob upoštevanju dodatnih pogojev iz členov 17 in 18."

12. V členu 17 Uredbe št. 3665/87 je navedeno:

„1. Proizvode v nespremenjenem stanju je treba uvoziti v tretjo državo ali eno od tretjih držav, za katere velja nadomestilo, v dvanajstih mesecih od datuma sprejetja izvozne deklaracije; ta rok se lahko podaljša v skladu s členom 47.

[...]

3. Šteje se, da je bil proizvod uvožen, ko so v tretji državi opravljene carinske formalnosti za sprostitev v porabo."

13. V členu 18 Uredbe št. 3665/87 je podrobno urejeno, kako se lahko dokaže, da so bile carinske formalnosti opravljene.

14. V prvi povedi člena 11(3) Uredbe št. 3665/87 je določeno, da pri neupravičenem izplačilu nadomestila upravičenec povrne neupravičeno prejeta nadomestila – vključno s kaznimi po odstavku 1, prvi pododstavek – in obresti, izračunane za čas od izplačila do povračila."

V – Postopek pred Sodiščem

15. Vprašanje za predhodno odločanje je sodno tajništvo Sodišča prejelo 9. decembra 2003. Poleg družbe Eichsfelder in Hauptzollamt je stranka v postopku tudi Komisija Evropskih skupnosti.

16. Zadeva je bila dodeljena tretjemu senatu Sodišča. Javna obravnava, na kateri sta bili prisotni družba Eichsfelder in Komisija, je bila 17. marca 2005.

VI – Preučitev vprašanja

A – *Stališča strank*

1. Eichsfelder

17. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari predlaga, naj se člen 17(3) Uredbe št. 3665/87 razlaga tako, da se proizvod šteje za trženega in uvoženega v namembno državo od trenutka, v katerem je bil po svoji sprostitvi v prosti promet v tej državi bistveno predelan ali obdelan v smislu člena 24 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti[4].

18. Če je proizvod bistveno predelan v tretji državi, vprašanje, v katerem carinskem postopku so ga predelali (med sprostitvijo v prosti promet ali aktivnim oplemenitenjem), ne bi bilo pomembno za pravico do povračila. Čeprav je bilo goveje meso začinjeno za izdelavo rulad in nato izvoženo v Nemčijo na podlagi postopka aktivnega oplemenitenja s sistemom povračila, bi ta pravica do nadomestila morala obstajati.

19. Naknadno povračilo uvoznih dajatev, plačanih poljskim organom, naj ne bi imelo nobenega vpliva na prvotno opredelitev izvoza. Podpiranje nasprotne trditve bi imelo resne posledice za upravičenca do nadomestila, ki bi moral tvegati, da bi se naknadno zaradi dogodkov, neodvisnih od njegove volje, sklepalo, da izvoz ni bil opravljen.

20. Na obravnavi je družba Eichsfelder trdila, da je malo verjetno, da so bile v Nemčijo uvožene rulade pripravljene z govejim mesom, ki ga je izvozila, saj v proizvodni enoti na Poljskem ni bil opravljen carinski postopek prepoznavanja blaga. Poleg tega tožeča stranka zanika, da bi bile poljske uvozne dajatve za goveje meso povrnjene.

2. Hauptzollamt

21. Toženi organ trdi, da iz okoliščin postopka v glavni stvari, predvsem iz določb

4 — UL L 302, str. 1.

pogodbe z dne 3. oktobra 1995, izhaja, da stranki nista delovali zakonito in da sta krivi goljufije, ker sta umetno ustvarili pogoje za pridobitev ugodnosti. Ne da bi obtoževal družbo Eichsfelder, da je vedela za te podrobnosti, Hauptzollamt poudarja, da je treba goljufiva ravnanja tretje osebe na podlagi zahtevka za izvozna nadomestila šteti za običajno poslovno tveganje. Upravičenec ne more trditi, da je ravnal v dobri veri, vendar bi moral s pogodbenimi ukrepi zagotoviti, da blago ne bi bilo z goljufijo uporabljeno v drug namen.

3. Komisija

22. Na splošno Hauptzollamt meni, da je pravica do diferencialnega nadomestila pogojena s formalnostmi sprostitve v prosti promet v tretji državi, med katerimi je plačilo dolgovanih uvoznih dajatev, katerih povračilo bi povzročilo, da nadomestilo ne bi imelo pravne podlage, saj izvoznik ne bi vstopil na zadevni trg v običajnih okoliščinah.

24. Komisija pojasnjuje, da je od leta 1998 obveščala nemško ministrstvo za finance o svojem stališču, ki se ujema s stališčem Hauptzollamt. Po mnenju Komisije naj bi bilo goveje meso predelano med postopkom oplemenitenja, pri čemer naj bi bile povrnjene uvozne dajatve, preden je bilo ponovno vneseno v Skupnost. To povračilo, ki so ga izvedli pristojni poljski organi, naj bi dokazovalo, da se blago ni uvozilo v skladu s carinskimi formalnostmi. Posledično naj blago ne bi bilo sproščeno v prosti promet, zaradi česar nadomestilo nima pravne podlage.

23. Prav tako iz predložitvene odločbe izhaja, da sta po mnenju Hauptzollamt opredelitev blaga in povračilo carin dokazana s pisnimi dokumenti. V obravnavanem primeru naj bi bilo očitno, da sta bila uporabljeni način sprostitve v prosti promet in poznejše povračilo dajatev po predelavi blaga izbrana izključno zaradi pridobitve izvoznega nadomestila, ter zato ne pomenita običajnega trgovskega posla.

25. Nato Komisija pojasnjuje, katere pogoje mora izpolnjevati bistvena predelava proizvodov, da bi imela vpliv na carinsko uvrstitev.

4. Stališče predložitvenega sodišča

26. Finanzgericht Hamburg dvomi, da je z vidika prava Skupnosti ta primer v nasprotju s predpostavko trženja iz člena 17(3) Uredbe št. 3665/87 in da bi morala tožeča stranka povrniti prejeto uvozno nadomestilo v skladu s členom 11(3), prva poved.

B – *Meritorna presoja*

27. Uvodoma želim poudariti, da je obramba družbe Eichsfelder na obravnavi podala dejanske trditve, ki se ne skladajo z dejanskimi podatki, na katerih temelji sklep Finanzgericht.[5] Ker v okviru sodelovanja, določenega s členom 243 ES, dejstva ugotavlja nacionalno sodišče, začenjam preučitev na podlagi ugotovitev, ki so v predložitveni odločbi navedene kot ugotovljena dejstva.

28. Treba je preučiti vsebino zastavljenega vprašanja, katerega namen je opredelitev, ali dejstva, kot so bila podana v sporu v glavni stvari, sodijo na področje uporabe člena 17(3) Uredbe št. 3665/87, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1384/95. V skladu s to določbo se za upravičenost do izplačila nadomestila šteje, da je bil proizvod „uvožen", „ko so v tretji državi opravljene carinske formalnosti za sprostitev v porabo". „Tretja država" pomeni državo, ki je bila navedena kot namembna država, ker se določba nanaša na sistem diferenciranih nadomestil, ki se izračunajo glede na državo izvoza.

29. Treba je ugotoviti, ali se predpostavka iz člena 17(3) Uredbe št. 3665/87 uporablja za blago, ki:

(a) je bilo sproščeno v prosti promet v tretji državi;

(b) je bilo bistveno predelano ali obdelano;

(c) je bilo ponovno vneseno v Skupnost po povračilu plačanih uvoznih dajatev.

5 — Glej zgoraj navedeno točko 20.

30. Priznam, da so trditve družbe Eichsfelder in delno predložitvenega sodišča v prid zgoraj navedeni uporabi ter tudi nasprotne trditve, ki sta jih podala Hauptzollamt in Komisija, prepričljive.

Poleg tega se zdi nujno, če želimo pretehtati vse trditve, oddaljiti se od nekaterih pravnih opredelitev, ki jih je sprejelo predložitveno sodišče. Predvsem obstaja utemeljeni spor o tem, ali je bilo blago sproščeno v prosti promet in vsaj ali je bila sprostitev dokončna.

31. Po mnenju organa, pristojnega za carinsko upravo v Nemčiji, je nesprostitev v porabo v tretji državi zloraba sistema nadomestil v skladu s členom 4(3) Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 2988/95 z dne 18. decembra 1995 o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti.[6] Organ dodaja, da bi tu pojem „goljufija" moral pomeniti nepravilnost, storjeno za umetno pridobitev ugodnosti, in ne bi smel imeti pomena, ki se uporablja v kazenskih zadevah.

32. Komisija v tem primeru opredeljuje položaj v postopku v glavni stvari kot zlorabo pravice v skladu s členom 17 Uredbe št. 3665/87 in ne v skladu s členom 5(1). Sporna dejanja naj bi bile zlorabe, ker naj bi zadevne stranke sporazumno prikrile obstoj pasivnega oplemenitenja in tako prejele diferencialno izvozno nadomestilo. V utemeljitev svoje trditve navaja sodbo z dne 14. decembra 2000 v zadevi Emsland-Stärke[7].

33. Izhajati je treba iz ugotovitve, navedene v predložitveni odločbi, da je tožeča stranka v skladu s povezanimi določbami člena 16(1) in člena 18(1)(a) Uredbe št. 3665/87 predložila overjeni prepis carinskega uvoznega dokumenta. Načeloma se je zadevno blago štelo za uvoženo v smislu člena 17(3).

34. Čeprav je v skladu z ustaljeno sodno prakso carinsko potrdilo o odpremi eden najpomembnejših dokazov, je vseeno ovrgljiv dokaz dejanske izvedbe postopka, zaradi

6 — UL L 312, str. 1.

7 — C-110/99, Recueil, str. I-11569.

katerega je bilo izplačano nadomestilo.[8] Tako to potrdilo izgubi dokazno vrednost, ki jo ima običajno, če se pojavijo utemeljeni dvomi o dejanskem dostopu blaga na trg namembnega ozemlja za tamkajšnje trženje.[9]

35. Treba se je vprašati, ali je pogoj iz navedenega člena 17(3) treba razumeti, kot da je bil izpolnjen.

36. Strinjam se z mnenjem Hauptzollamt in Komisije, ki je v nasprotju z mnenjem, ki ga predložitveno sodišče zagovarja v odločbi in po katerem bi se stavek „ko so v tretji državi opravljene carinske formalnosti za sprostitev v porabo" moral razlagati, kot da to po potrebi vključuje plačilo uvoznih dajatev.

37. Razpravlja se o vlogi, ki bi jo morala pri tem imeti naslednja besedila:

— Priloga B, poglavje I, k Mednarodni konvenciji o poenostavitvi in uskladitvi carinskih postopkov, podpisani v Kjotu 18. maja 1973, ki jo je Svet v imenu Skupnosti sprejel s Sklepom št. 85/204/EGS z dne 7. marca 1985[10];

— člen 79, drugi pododstavek, Carinskega zakonika Skupnosti[11];

— uvodna izjava 17 Uredbe Komisije (ES) št. 800/1999 z dne 15. aprila 1999 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode[12].

38. Pravilno razumevanje teh besedil daje vtis, da carinske formalnosti, nujne za sprostitev v porabo, zajemajo plačilo morebitnih uvoznih dajatev, saj morajo vključevati vse formalnosti, zahtevane v zadevnem postopku.

8 — Sodbi z dne 11. julija 1984 v zadevi Dimex (89/83, Recueil, str. 2815, točka 11) in z dne 31. marca 1993 v zadevi Möllmann-Fleisch (C-27/92, Recueil, str. I-1701, točka 13). V teh sodbah je Sodišče odločilo o razlagi člena 11(1) Uredbe Komisije (EGS) št. 192/75 z dne 17. januarja 1975 o določitvi skupnih podrobnih pravil za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL L 25, str. 1) ter člena 20(2) in (3) Uredbe Komisije (EGS) št. 2730/79 z dne 29. novembra 1979 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode (UL L 317, str. 1), katerih vsebina je skoraj enaka vsebini člena 17(3) in člena 18(1) Uredbe št. 3665/87.

9 — Zgoraj navedena sodba Möllmann-Fleisch, točka 15.

10 — UL L 87, str. 8.

11 — Naveden zgoraj.

12 — UL L 102, str. 11.

39. V poglavju I navedene Priloge B h Kjotski konvenciji je „sprostitev v porabo" opredeljena kot sistem, s katerim blago dokončno vstopi v carinsko območje, pri čemer se zahtevata plačilo morebitnih plačljivih uvoznih dajatev in davkov ter izpolnitev vseh potrebnih carinskih formalnosti.

40. Zaradi preveč dobesedne razlage te opredelitve bi lahko sklepali, da so „carinske formalnosti" postopki, ločeni od plačila carinskih dajatev in davkov. Zdi se, da predložitveno sodišče daje prednost takemu branju. Vendar menim, da bi bilo treba poudariti ne toliko poseben tehnični pomen teh „formalnosti", ampak njihov namen, in sicer sprostitev blaga v prosto porabo.

41. V skladu s členom 79, drugi pododstavek, Carinskega zakonika Skupnosti „sprostitev v prosti promet zajema ukrepe trgovinske politike, izpolnitev drugih formalnosti, predvidenih za uvoz blaga, in uporabo zakonsko dolgovanih dajatev".

42. Kljub nekaterim manjšim terminološkim razhajanjem ni nobenega dvoma, da se v zgoraj navedeni določbi kaže ista logika kot v opredelitvi v Prilogi B h Kjotski konvenciji. Vztrajam pri dejstvu, da je treba za pravilno razumevanje člena 17(3) Uredbe št. 3665/87 upoštevati ključni cilj diferenciranih nadomestil, ki je zagotoviti subvencioniranim proizvodom dostop na trg konkretno določene države, kar zahteva izpolnitev vseh uvoznih pogojev, vključno s plačilom dolgovanih dajatev in davkov.

43. Poleg tega je treba navesti, da je glede sistema diferenciranih nadomestil plačilo teh dajatev najpomembnejša formalnost, saj se znesek ustreznega nadomestila izračuna na njihovi podlagi.

44. Uvodna izjava 17 Uredbe Komisije (ES) št. 800/1999 potrjuje to stališče, saj je v njej navedeno, da „ureditev uvoznih carinskih formalnosti pomeni predvsem plačilo uvoznih dajatev, ki jih je treba plačati, da se proizvod lahko prodaja v tej tretji državi".

45. Zato je očitno, da je plačilo uvoznih dajatev ena od zahtev, določenih s členom 17(3) Uredbe št. 3665/87. Uporablja se kot dokaz o uvozu in po potrebi daje pravico do nadomestila.

46. Nasprotno pa iz zgoraj navedenega izhaja, da povračilo uvoznih dajatev izpodbija domnevo o uvozu in sočasno dodeljenemu nadomestilu jemlje pravno podlago.

47. Glede drugega se v bistvu strinjam s presojo Hauptzollamt, da se morajo ravnanja tretjega na podlagi zahtevka za uvozno nadomestilo, ki izničijo namen, za kateri je bilo to nadomestilo dodeljeno, šteti za običajno poslovno tveganje, tako da upravičenec ne more trditi, da je ravnal v dobri veri, ker mora zagotoviti, da blago ne bo uporabljeno v drug namen.

48. Da bi lahko to ugotovili, se mi niti ne zdi potrebno očitati zadevnim podjetjem, da so zasnovala prikrit postopek oplemenitenja, kot trdita Hauptzollamt in Komisija. Čeprav je rezultat zasnovanega postopka v praksi podoben tistemu, ki bi nastal pri tem carinskem postopku, se je bolje osredotočiti na dejstvo, da eden od pogojev za izvozno nadomestilo ni izpolnjen. Enako ugotovimo, ali je sporna transakcija morda opredeljena kot goljufiva.

49. S tem pristopom se lahko izognemo preučitvi vpliva morebitne bistvene predelave blaga, za katero je bilo izplačano nadomestilo, kot je bilo v zadevi Roquette Frères.

50. Dejstva v tej zadevi so drugačna od tistih v navedenem primeru, saj vključujejo trajno upravičenost do izvoznega nadomestila pri izvozu glukoznega sirupa na podlagi postopka aktivnega oplemenitenja, ki je bil predelan v penicilin delno ponovno uvožen.

51. V tej zadevi se je Cour administrative de Nancy spraševalo o pomenu člena 5(1), zadnji pododstavek, Uredbe št. 3665/87 v delu, v katerem je za izplačilo izvoznega nadomestila določen pogoj, da je moral biti proizvod v nespremenjenem stanju dejansko dan na trg v tretji državi uvoza.

52. Sodišče je presodilo, da pri bistveni predelavi ni bilo treba zahtevati dodatnih dokazov, da je bil proizvod v nespremenjenem stanju dejansko tržen v tretji državi uvoza; to je ugotovilo z analizo teleoloških vidikov te določbe, katere namen je organom držav članic omogočiti boj proti zlorabi, ki se

zgodi, če je izvoženi proizvod ponovno vnesen v Skupnost.[13]

53. Po mnenju Sodišča zlorabe ni, če je bil proizvod bistveno in nepovratno predelan, zaradi česar je prenehal obstajati kot tak in je bil proizveden nov proizvod, ki spada pod drugo tarifno številko.[14]

54. Generalni pravobranilec Alber je v sklepnih predlogih Roquette Frères, predstavljenih 3. februarja 2000[15], navedel, da zakonodajalec Skupnosti ni želel preprečiti izvoza proizvodov Skupnosti za obdelavo ali predelavo v tretji državi uvoza in da je bil proizvod v rabi v tretji državi. Ne glede na dejstvo, ali je postopek opredeljen kot poraba, raba ali dejansko dajanje v promet v nespremenjenem stanju, je namen jasen: bistvena obdelava ali predelava izpolnjuje to zahtevo, in iz tega sledi, da carinski postopek, na podlagi katerega je potekala predelava, v zvezi s tem ni pomemben.

55. Za presojo, v kolikšni meri je ta sodna praksa pomembna za to zadevo, je treba poudariti, da nobena od strank ne zanika, da je bilo zadevno blago v postopku v glavni stvari bistveno predelano v smislu člena 24 Carinskega zakonika Skupnosti. Poleg tega je to tudi stališče predložitvenega sodišča.

56. Poleg tega ne poskušamo oblikovati nobenega sklepa iz dejstva, da v zadevi Roquette Frères sporno nadomestilo ni bilo diferencirano. Kot je pojasnjeno v predložitveni odločbi, se pogoji iz člena 5 Uredbe št. 3665/87 uporabljajo za diferencirana nadomestila in tudi za druga nadomestila, ne da bi obstajal razlog, da bi bilo treba drugače opredeliti morebitno nezakonitost postopka, ki zajema bistveno predelavo proizvoda, zaradi izvoza katerega je bilo izplačano nadomestilo, izračunano glede na namembno državo (predpostavka o diferenciaciji).

57. Odločilna posebnost te zadeve je dejstvo, da so bile uvozne dajatve povrnjene, zaradi česar blago retroaktivno ni izpolnjevalo zahtev člena 17(3) Uredbe št. 3665/87; namen sodbe Roquette Frères je bil le ugotoviti,

13 — Točka 17 sodbe Roquette Frères, ki se sklicuje na sodbo z dne 21. januarja 1999 v zadevi Nemčija proti Komisiji (C-54/95, Recueil, str. I-35, točki 45 in 46).

14 — Točka 19 sodbe Roquette Frères.

15 — Recueil, str. I-8825, točka 56 in naslednje, katerih branje pojasnjuje zlasti morebitni pomen sodbe.

ali bi pri bistveni spremembi plačilo nadomestila na podlagi člena 5(1) Uredbe št. 3665/87 lahko bilo pogojeno s predložitvijo dodatnih dokazil o tem, da je bilo blago trženo v namembni državi. Sodišče je menilo, da je mogoče v Skupnost ponovno uvoziti blago, ki je bilo nepovratno predelano, saj je to drug proizvod. Zato je, kot je navedeno v točki 19 sodbe, le zavrnilo obstoj tveganja zlorabe.

58. Skratka, kljub navidezni podobnosti obeh zadev iz natančne analize izhaja, da je njun predmet drugačen in da rešitve, ki jo je Sodišče sprejelo v sodbi Roquette Frères, ni mogoče prenesti na obravnavani primer.

VII – Predlog

59. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na zastavljeno vprašanje za predhodno odločanje odgovori:

Člen 17(3) Uredbe Komisije (EGS) št. 3665/87 z dne 27. novembra 1987 o skupnih podrobnih pravilih za uporabo sistema izvoznih nadomestil za kmetijske proizvode, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1384/95 z dne 19. junija 1995, je treba razlagati tako, da se carinske formalnosti sprostitve v porabo v namembni državi ne štejejo za izpolnjene, če je po plačilu ustreznih uvoznih dajatev blago ponovno odpremljeno v Skupnost in so bile te dajatve prej povrnjene.